

4. ארבע זוויות למשולש (אנגליה)

3. רכבות נשמרות היטב (צ'כיה)

הטוב תשכ"ט * הסרט

מישחק מצויין — וכל זה למען סיפור חסר הפתעות ועניין על משולש נצחי, שבו הגיבורים שיגרתיים כמו העלילה.

אותו הדבר קרה בשיעור באהבה, ב-גבר ושתי נשים ובעוד סרטים בעלי שמות דומים ועלילות זהות.

אבל גם בסוג זה היו סרטים טובים. אלווירה מדינגן, למשל, סרט אגדה על אהבה מושלמת וחופש מושלם, אישם ב-דנמארק הרחוקה, על שני אנשים שברחו מכל התחייבויות החיים, והם מתעלסים ביער מקסים, עם פרפרים ועלי-שלכת, ב-צבעים נוגעים ללב ומוזיקה נצחית של מוצארט. ואחר-כך מתברר — כן, גם ב-אגדה הזאת — שאין בחיים חופש מוחלט, ואין אהבה מוחלטת, והאגדה היפה פוחרת את הבעיות הללו בדרכה האגדתית השלווה, והמוחת הבא בסופה הוא יפה לא פחות מן החיים. אלווירה מדינגן הגיעה אל פיסגות ה-יופי — אולי דווקא בגלל זה נראה היה כאילו חסר בו משהו ממש, מציאותי, נוגע ללב, מכוער.

רוב הבריחות של הקולנוע היו אל ה-רומנטיקה והאהבה הבלתי אפשרית. אבל (המשך בעמוד 30)

שחקנית-מישנה השנה

גלנדה ג'ונסון
"מארה סאד"

שחקן-מישנה השנה

ג'ק ווילד
"אוליבר"

לכין רופא גרוש ובודד. הבוגר עסק בכך מיליונרים המדוכא עלידי הוריו וקרוביו. בנס זאת אהבה היה נסיון לשוב אל הניאור-ריאליזם האנגלי, לתיאור המעמד הנמוך בעיר הגדולה, בגיוהנה, נסיון לתאר מצד שונה את לונדון החדשה של ימינו. אבל כל אלו היו מישניים. מה שחשוב היה בסרטים הללו היתה הצורה. צורה לשם צורה, אסתטיקה לשמה. כל השאר היה רק תוספת.

האסתטיקה הזאת עסקה קצת, פה ושם, בבעיות ישנות ובטוחות, שתעסקנה תמיד את המין האנושי. אבל בעיקר ראינו אותה השנה בבריחות רומנטיות מהמציאות. ועם מי בורחים מהמציאות אם לא עם הפילגש? ולאן אם לא לחיק-הטבע? שם אין שיעמום, אין שיגרה, אין קשיים.

אווירה

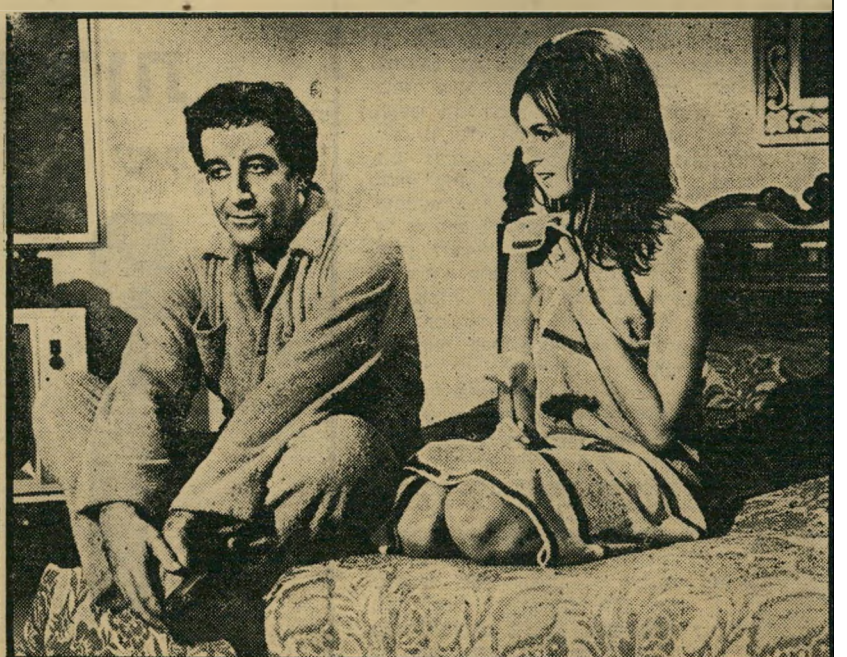
נון-סנס

כך ראינו השנה סידרה שלמה של בריחות כאלה. למשל, בהצילע הישרי-שית, סרט עם צבעים נהדרים, צילומים מרשימים, יצירות-מופת מבוצעות על-ידי ה-תזמורת הפילהרמונית המלכותית בלונדון,

הרע תשכ"ט * הסרט

4. סרוונטס (צרפת)

3. המסיבה המשועת (אנגליה)